

nister Karen Jespersen). Fra Norge kom 2 ministre (nemlig familie- og barneministeren samt socialministeren), fra Sverige kom socialministeren og fra Finland kom 2 ministre. Island stillede en minister (socialministeren)

Ved konferencen mellem Nordisk Råd og Baltisk forsamling 8.-9. februar 199 i Helsingfors stillede Danmark som det eneste land kun med én minister (nemlig udenrigsministeren, der leverede et uengageret og uinteressant indlæg, hvorefter han hastigt forlod den finske rigsdagssal). Til sammenligning stillede Finland med 6 ministre, Sverige med 5 ministre, Norge med 3 ministre og Island med 2 ministre. Disse ministre deltog aktivt og engageret i debatten – herunder den svenske og norske statsminister.

Den danske samarbejdsminister var selvsagt heller ikke til stede ved konferencen – i modsætning til hendes kolleger fra Sverige og Finland. Formentlig fordi hun valgte at deltage i et møde i EU's ECONFIN-råd (hvertil hun sagtens kunne have sendt sin økonomikyndige departementschef) i stedet for at deltage i det nordiske møde.

Det var for øvrigt ikke bare på minister-niveau, at den danske deltagelse ved den nævnte konference i Helsingfors var relativt svag. Således deltog kun 15 folketingsmedlemmer fra Danmark, mens der fra det norske Storting var 28 medlemmer og fra den svenske Riksdag 34 medlemmer. Af de 70 akkrediterede journalister til konferencen var kun en dansk.

På kulturministrenes møde i København den 5. marts 1999 med repræsentanter fra Norden-udvalget i Nordisk Råd forlod den danske kulturminister mødet, før det var slut – efter at have holdt et indlæg, som mildt sagt ikke bar præg af forberedelse eller indsigt i det nordiske samarbejde.

Ved den kommende Barents Parlamentariskonference i Alta den 7.-9. april 1999 har begge de inviterede danske ministre (nemlig udenrigsministeren og ministeren for nordisk samarbejde) meldt afbud. I spørgende stund er der således udsigt til, at mødet afvikles helt uden dansk ministerdeltagelse.

Det hører med til billedet af det nedprioriterede danske engagement i det nordiske samarbejde, at den danske ambassade på Island fra september reduceres mandskabsmæssigt, såle-

des at kun ambassadøren herefter vil være udsendt fra Danmark. Det er symptomatisk, at Udenrigsministeriets hidtidige stillingsnummer knyttet til ambassaden på Island er overflyttet til Bruxelles.

Fra oktober vil Danmark herefter have den mindste af alle ambassader i Reykjavik, og dermed selvagt også den mindste af de nordiske ambassader på Island.

Der er således masser af tegn på, at Danmark har nedprioriteret det nordiske samarbejde – og endog har gjort det i et omfang, som langt overgår de andre EU-lande (Sverige og Finland).

Svar (12/3 99)

Ministeren for nordisk samarbejde (Marianne Jelved):

»Nej, det nordiske samarbejde er som hidtil højt prioriteret af regeringen. De af spørgeren anførte eksempler på dansk ministerdeltagelse i møder under Nordisk Råd kan ikke tages som dokumentation for, at samarbejdet ikke prioriteres lige så højt i Danmark som i de øvrige nordiske lande.

Der er alene tale om en række uheldige og uforudsigelige omstændigheder i forbindelse med mødeplanlægningen. Særligt for så vidt angår den danske ministerdeltagelse i konferencen i Helsingfors i februar kan det anføres, at såvel statsministeren som forsvarsministeren havde givet tilsagn om at deltage, men på grund af kong Hussein af Jordans begravelse og en forsvarspolitisk debat, indkaldt af Folketinget med meget kort varsel, måtte statsministeren og forsvarsministeren melde afbud. Udenrigsministeren deltog i stedet for statsministeren på konferencens første dag, men måtte derefter rejse tilbage for at deltage i den forsvarspolitiske debat. For mit eget vedkommende fandt jeg det nødvendigt personligt at deltage i et længe planlagt møde i EU's ECOFIN-råd.

For så vidt angår reduktionen af personalet på den danske ambassade i Reykjavik henviser jeg til udenrigsministerens besvarelse af 11. Februar 1999 af spørgsmål nr. S 1085 fra folketingsmedlem Aase Madsen DF.«.